

slaget om Auditøren, at fremsætte Personalets Mening om denne Auditør. Og saa ville saavel den højtærede Trafikminister som det Udvalg, der bliver nedsat, faa at vide, at det er ikke Auditøren, Personalet ønsker, men en Retsordning, i hvilken Auditøren er en Ellevtedel.

Altsaa, ikke blot den nedaryede Urigtighed fra 1906, men ogsaa denne Urigtighed fra i Aar forlanger den Administration, paa hvis Vegne Trafikministeriet har fremlagt dette Lovforslag, at Folketinget skal lade sig byde.

Alligevel er det muligt, at en Auditør ved Statsbanerne er ikke blot den rette, men den eneste rette Façon, og at han ikke trænger til noget som helst Supplement. Det vil foruden paa Personen, som jo kun er der en begrænset Tid, komme an paa Instruksen. Da jeg nu skulde være mit Partis Ordfører i denne Sag, bad jeg hos rette vedkommende under Paaberaabelse af, at jeg skulde bruge den her i Folketinget, om Auditørens Instruks. Der eksisterer ingen Instruks, eller hvis den eksisterer, er den hemmelig, saa hemmelig, at man ikke kan faa den her til Folketinget. Jeg tror nu paa, at den ikke eksisterer. Paa Blad 4 af Jernbaneordrernes Nummer — ja Nummeret har jo ikke meget at sige, men det er gammelt Nummer D 15/95, Statsbaneordre Nr. 5 — findes der oplyst, hvilke Sager der bliver at henvise til Behandling for Auditøren. Det ærede Medlem fra Møen (Jessen) har berørt dette, saa jeg skal ikke komme nærmere ind paa den Side af Sagen.

Men saa er der noget ganske mærkværdigt. Dette Blad Nr. 5 o. s. v. er, indtil vi komme saa langt som til Ende med Oplysningen om, hvilke Sager der skal henvises til Auditøren, enslydende med Motiveringen af Lovforslaget, men saa kommer det lille bitte Foster af en Retsordning, der som et Sløb til Auditøren findes paa Blad 5, men det kommer ikke frem i Folketinget. Jeg ved ikke, om det er med Villie, om det betyder, at Administrationen mener, at Rigsdagen kun er til for at gøre Penge og oprette Embeder, men hvorledes Embederne skulle se ud, hvordan deres Virkekreds skal være, hvorledes Instruksen skal være, er Rigsdagen uvedkommende. Jeg ved, som sagt, ikke, om det er med Villie, men det ser underligt ud, at Instruksen paa Blad 5 er enslydende med Motiveringen, indtil det Øjeblik kommer, da det lille bitte Foster af en Retsordning, der er fulgt med Auditøren, begynder. Men da jeg har set Blad 5 —

ikke som Folketingsmand, det er jeg ikke værdig til, jeg har udefra skaffet mig det —, kan jeg oplyse mine højtærede Kolleger her i Tinget om, hvorledes Generaldirektionen indtil videre har ordnet Auditørens Forhold. Der staar altsaa, efter at man har faaet at vide, hvem han kan afhøre og tilkalde, at sigtede skal gøres bekendt med Sigtelsen, men der staar ikke at han skal have at vide bestemt, paa hvilket Punkt i Instruksen for Jernbanevæsenet Sigtelsen grunder sig. Han skal have de i Sagen fremkomne Oplysninger — men der staar ikke, at han maa vide, hvad Vidnerne have sagt —, og saa har han Ret til at afgive et skriftligt Indlæg med et vist kort Varsel.

Det er alt, og det er lidt.

Resten er i det skjulte: Auditørens Fremstilling, Generaldirektionens Stilling til hans Indstilling, Generaldirektionens Stilling til Ministeriet. Med Hensyn til dette sidste er jeg ganske sikker paa, at naar jeg beder den højtærede Trafikminister om Oplysning derom, har han ikke noget mod at give en saadan Oplysning. Det har jeg mærket hele Tiden under Finanslovforhandlingen, at det er ikke Ministeren, der har noget imod, at vi her i Folketinget faa fuldstændig Oplysning om, hvad vi spørge om. Altsaa, ogsaa Generaldirektionens Stilling til Ministeriet med Hensyn til disse Sager ønsker jeg oplyst. Auditøren sorterer allerede nu, og det er i Lovforslaget foreslaaet, at han skal sortere direkte under Ministeren.

Nu vil jeg sige, at jeg tiltræder ikke alle de 11 Punkter, som Jernbaneorganisationerne i sin Tid fremsatte, og heller ikke Udformningen af Forslaget om Maaden, hvorpaa Hemmeligholdelsen skal ophæves, men jeg tiltræder Ønsket om, at Hemmeligholdelsen skal ophæves, for at den Mistillid og Tro paa Vilkaarlighed, der eksisterer indenfor Jernbanevæsenet, kunne forsvinde. Thi Hemmeligholdelse og Mistillid, det vil sige Tro paa Vilkaarlighed, hænge saa nøje sammen, at det sidste ikke kan forsvinde, før det første ophæves. Modstanden imod dette, at en sigtet ikke maa dømmes for noget, der holdes hemmeligt for ham, er kun tænkeligt i en Administration, hvor de hemmelige Konduiteforklaringer ikke vække Harme hos Administrationen selv. Og det er saa langt fra, at de hemmelige Konduitelister vække Harme hos Administrationen selv, at afdøde Trafikminister Høgsbro her i Tinget har oplyst, at Generaldirektionen for Statsbanerne betragtede dem som uundværlige.